

משהו מצחיק קרה להם בדרך ללילה 15 בעיקבות 1

לאית. הוא עלה ארצה ב־1955, ועבד בחבי רה תל־אביבית. הגדיר עצמו כאיש־עסקים. התביעה הנורווגית טענה, כי בפאריס הוא התגורר תחת השם ולדמאר אנריק שטיינברג. גם לנורווגיה נכנס בדרך־כף בשם זה.

בדירה שבה התגורר בפאריס מצאה משטרת פאריס, לאחר שהתפוצצה הפרשה, מפתחות ומספרי טלפון שהיו שייכים לחיברים אחרים ברשת.

● דן ארבל, (37), אזרח דני, בן למשפחה עשירה, נשוי לישראלית מאז 1965, עלה אז לארץ. חולה קלאוסטרופוביה. עסק במסחר רהיטים (רכש, בין היתר, מניות בחברת דניש אינטריוורס) ובייצוא התרופץ והתגורר ברחבי אירופה — לכאורה, במסגרת עבודתו.

בגלל מחלתו, נאלץ לטוס קטעים קצרים, מאחר שלא יכל לשהות זמן רב מדי במטוס סגור. כך, נהג גם בצאתו לנורווגיה למשימתו האחרונה.

לדברי הנורווגים, היה קשור בהברחת ספינות שרבורג, במסגרת עבודתו בשירות החשאי הישראלי. שמות נוספים שבהם השתמש: ארט, ארטשיק, ועוד.

● מיכאל דורף, (28), ישראלי יליד הארץ, רווק. סטודנט לכלכלה ומדעי המדינה.

היו כמובן גם חתיכות בחולייה. אחת הנאשמות היא מריאן גלדניקוף (29) מתכנתת מחשבים ילידת טשוקהולם, בעלת אזרחות שוודית, שעלתה לארץ. אביה ואחיה, מראשי הקהילה היהודית בשטוקהולם, שירתו בישראל במלחמת ששת הימים.

ידידתו

של חוסיין

● סילביה רפאל, (37), הופיעה בנורווגיה כספרייה רוקסברג. ילידת דרום־אפריקה, חתיכה, בעלת ביטחון עצמי רב, אינטליגנטית מאוד. הגדירה עצמה כמורה וכעיתונאית. עבדה בין היתר כצלמת־ערי תונות בפאריס. חבר בריטי למיקצוע הגדיר אותה כמסעירה. לטענת עיתונים בנורווגיה עבדה גם כצלמת בחצרו של חוסיין מלך ירדן, עימו התיידדה בפאריס, ניצלה את ההזדמנות ואת הידידות עם המלך לפעולות ריגול.

זה היה חלק מהחבורה, שמנתה לדברי התביעה הנורווגית, 15 איש, ושמימתה היתה היסולו של חסן סלמה — אולם שבפועל היסלה את אחמד בוששיק.

אלא שעד שירותו הביון הישראלי התארגן לפגוע בו, עזב כבר סלמה, מפקד ספטמבר השחור, את שטוקהולם — אם לרגל עסקיו, אם בגלל שהירח חשבה, הצליח לגלות כי הוא עבר לאוסלו, כן הצליח לעלות על אלג'ירי בשם כאמל בן־עמאנה, שאמור היה ליצור קשר עם סלמה.

כך, הוחלט לעקוב אחרי בן־עמאנה, להיגיע דרכו למטרה.

חמישה עשר המוסקטרים הגיעו לאירופה בדרכים שונות, בדרכונים שורנים, ויצאו להרפתקת המזורה.

כדאי לעקוב אחרי הרפתקאותיהם באמצעות אחד מהם, דן ארבל.

דן הגיע לסק באמצעות פיסטאואר, שהזמין אותו למסע קצר לאירופה לעבוד עבורו כמתורגמן. דן נאות, מאחר שחשב לנצל את הנסיעה גם לעסקיו הפרטיים. הוא הכיר את פיסטאואר מעסקים משותפים קודמים.

כך, הגיעו ארבל ופיסטאואר לשטוקהולם, בעשירי ליולי, גירשמו במלון גראנד.

למחרת הגיעם, ביקש פיסטאואר מארבל לקנות עבורו את העיתונים המקומיים, לתרגם לו מתוכם את הידיעות הפוליטיות וכן מודעות לדבר דירות ציבוריות. הוא ביקש לשכור דירה אחת לעצמו ולארבל. דן עשה כמבוקשו, שכר דירה על שמו,

דיים אולי לנצח, בצורה נאה במשימתו. מאז טבת הספורטאים במינכן התרחשו ברחבי אירופה, כולל בקפריסין, תריסר מקרי רצח של ערבים. עיתוני אירופה תיארו את הנרצחים, בצורה חדי־משמעת, כקשורים באירגוני המחבלים הערביים, ואת הריגתם כמעשה ידיו של הביון הישראלי.

עתה, עמד האיש הקטן, האפור, בפני מיבצעו ה־13 מאז רצח מינכן.

לידיו הגיע מידע כי עלי חסן סלמה, מפקד ספטמבר השחור בכבודו ובעצמו, עומד להגיע לשטוקהולם. המיבצע שתיכנן עתה איתורו וחיסולו.

האיש הקטן החליט לגייס מכל הבא ליד.

מוכר

המקרונים

כך, החל מתגנב כוח־המשימה המזר, שהפך את המיבצע לטרגרית של טעוריות ובזיונות, שלאורה נראו אפילו מיבצעיה הביון המוקיוניים בסרט הבולנדי עם הנעל השחורה, למקצועיים בהשוואה.

כאשר התפוצצה הפרשה וחלק מגיבוריה נתפסו, טענה העיתונות באירופה כי קבור זה או אחראית גם לחלק מתריסר מעשי החיסול הקודמים, כמו של איש אל־פתח עבד זועייתר ברומא, באוקטובר 1972, ואחרים.

משטרות איטליה וצרפת ביקשו את הסגרת הנאשמים, כדי לחקור אותם בדבר פרשיות היסול שבוצעו בארצותיהן.

והיו עיתונים שאף קבעו כי למעשה היסלה החולייה את האדם הנכון, כאשר רצחה בלילה־מר את המלצר המרוקאי אחמד בוששיק.

אולם לאור התנהגותה של החולייה לפני, בשעת, ואחרי מעשה הרצח — קשה להאמין בכך.

סיפורי אלף לילה ולילה שלהם בלילה־מר מראים את ההיפך, למרות שאין ספק שהיה ביניהם גרעין של בעלי מקצוע.

התנהגותו הפנטסטית של אחד מחברי החולייה, דן ארבל, כאשר נעצר, שמה ב' כיס אפילו את עלילות הברון מינכהאוזן: מאחר שפחד לשהות בתא המעצר המבוהר, דן, והעדיף לשוחח עם חוקרו — המציא ארבל סיפורי מעשיות שלא היו ולא נבי־ראו, מסר בין היתר את מיספר הטלפון התל־אביבי של חברת אסט, שהוא היה סוכנה — כאילו היה זה מיספרו של המורסד המרכזי לביון. אין ספק שחברת אסט, לפחות, עשתה עסק טוב, כאשר שכרה את ארבל: הוא התגלה כמוכר לוקשן מיקצועי.

אומנת

לבוס

היתה זו חולייה סגונית ביותר, המפקד היה זקן כן 60 בשם גוסטאב פיסטאואר, היה זה אדם חולה, שבקושי עמד על רגליו, סבל מהתקפות סחרחורת, ולא היה מסוגל להזמין לעצמו אפילו סעודה במסעדה בלי עזרת חבריו.

"הייתי צריך לשמש לו אומנת", סיפר לאחר מכן דן ארבל, שהואשם כחבר אחר בחולייה.

● נאשם אחר בחברות בחוליית החייסול היה לסלי, הלא הוא אברהם גמר (36), שהזועק ממישרדו במישרד־הביטחון.

גמר שימש בשנים 65—67' כמוזכר ראשון בשגרירות ישראל בפאריס. הגדיר עצמו כסטודנט, דיבר אנגלית בהגיגי הצבי רי הידוע.

● צבי שטיינברג (30) הוא אזרח ישראלי, שעבד בזמנו גם הוא בשגרירות ישראל בפאריס, היתה לו גם נתינות ברזי

יודעה רק לאיש הקטן והאפור, ולחבריו, אולם ארבעה חודשים לאחר מכן, כאשר תפרוץ מלחמת יום־הכיפורים, תיוודע גם לישראל ולעולם כולו: העובדה שקהיליית הביון של ישראל הידלדלה בצורה מסוכנת. אמנותו של שר הביטחון, משה דיין, כי אפשר לזלזל

איש קטן ואפור, בחדר קטן ואפור, בבניין משרדים רב־קומות ואנונימי בתל־אביב.

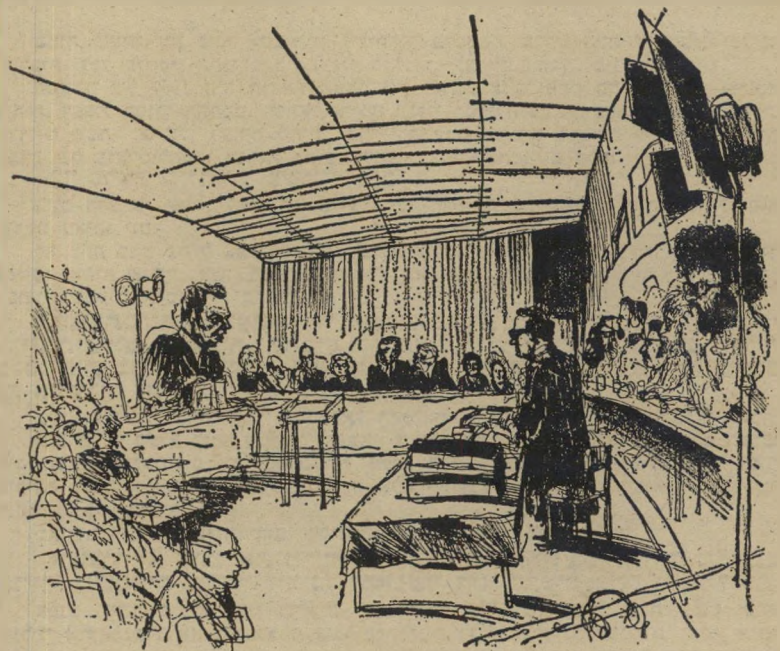
כאן התחילה הפרשה, שחצי שנה לאחר מכן התפוצצה ברחבי העולם כפרשת ליל־המר.

האיש הקטן והאפור היה אחראי

ששת הנאשמים בבית־המישפט.

טרגרית —

אדם המישפט

של טעויות

בערבים ואין נשקפת מהם שום סכנה, גרמה לקיצוץ בתקציבים.

בתנאים אלה, נתבקש האיש הקטן והאיפור לקצץ את נחש הטרור הערבי בעולם.

המיבצע

ה־13

למרות זאת, הצליח האיש הקטן, האפור, שזהותו ומעלליו יישארו סר

למשימה בלתי־אפ־רית: מלחמה באירגוני המחבלים הערי־ביים, בפעולותיהם מחוץ לגבולות ישראל. המשימה היתה בלתי־אפשרית לא רק בגלל השתכללות המת־הביצוע של חוליות המחבלים הערביים באירופה ואמריקה, אלא בגלל עובדה נוספת, שכרעה היתה

● מימין לשמאל: מיכאל דורף, צבי שטיינברג, דן ארבל, אברהם גמר, סילביה רפאל ומריאן גלדניקוף. מלבד ארבל וגדל־ניקוף, מרכיבים הנאשמים אוזניות מיקרו־פונים לתירגום.